Kromě těchto četnických relací byla tu ještě výpověď svědka Jana Cundry, jenž zejména potvrdil, že Glück část dřeva od Deutsche koupeného odprodal a část vypálil na uhlí, při čemž zaměstnával pouze tři dělníky, kdežto u Deutsche bylo zaměstnáno 15 až 16 dělníků.

Uznal-li úřad na tomto podkladě, že tu je podstatná různost v rozsahu i způsobu provozu podniku původního dlužníka a Mořice Glücka, nelze shledati, že by úsudek ten byl v rozporu se spisy anebo nelogický.

Stěžující si strana popírá správnost tohoto zjištění, poukazujíc na správu obecního notáře Schütze z Terni ze dne 6. května 1924, dle níž Mořic Glück celou lesní manipulaci převzal od Deutsche, čímž vytýká skutkovému zjištění úřadu rozpor se spisy. Než týž notář, byv vyzván úřadem k vyjádření, nemohl okresnímu úřadu v Prešově o sporných okolnostech z vlastního seznání podati žádané vysvětlení a ve zprávě z 1. února 1924 se odvolal na svědka Jana Cundru, jenž byl na to úřadem vyslechnut, a pak ve svých dalších zprávách ze dne 19. září a 18. prosince 1925 uvedl v podstatě totéž, jako četnická zpráva ze dne 1. června 1926, shora citovaná. Není tu tedy tvrzeného rozporu.

Pak ale úřad dle toho, co shora řečeno, právem vyslovil, že tu není totožnosti podniku ve smyslu § 21, odst. 3 min. nař. č. 4790/1917 a důsledkem toho právem osvobodil Mořice Glücka od náhrady nedoplatků nemocenských pojistných příspěvků, jež pokladně dluhuje Emerich Deutsch.

Výtka stížnosti, že úřad neměl klásti důraz na okolnost, že mezi Deutschem a Glückem neexistovala p í s e m n á smlouva, poněvadž není zákonem požadována písemná forma takovéto smlouvy, míjí se cíle, poněvadž úřad kladl váhu jen na faktum, že se písemná smlouva n e s t a l a, a uvádí okolnost tuto jako doklad, z něhož ve spojení s jinými dospívá ku shora uvedenému zjištění, aniž by stál na stanovisku, že bez písemné smlouvy by převod podniku nebyl vůbec možný.

Bylo tedy stížnost, ježto žádná z přednesených námitek není opodstatněna, zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 21. února 1929, č. 3599/29.)

---

K §§ 6 a 8, o d s t. 3 n. z. — Zemská správa politická v Praze rozhodnutím ze dne 27. května 1926, č. 193480, na základě § 66 zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., vyslovila, že nemocenská pokladna soukromých úředníků a zřízenců v Praze je dle § 8, odst. 3 n. z. povinna nahraditi útraty vzešlé ošetřováním člena svého Františka Stejskala v městské nemocnici v Praze VIII., „Na Bulovce" od 28. prosince 1925 do 6. února 1926 za 41 den plnou částkou 1.107 Kč s tímto odůvodněním: „Nemocenská pokladna uznává členství Stejskalovo a jeho nárok na dávky vůči ní, pokud placení výloh nemocničních se týče, však omezuje povinnost svoji pouze na 28 dnů, dovolávajíc se § 8, odst. 3 n. z. Omezení tohoto paragrafu na placení léčebného do 4 neděl v tomto případě, kdy jde o soukromou nemocnici, neplatí. Nemocenský zákon vymezuje povinost pokladny k poskytování bezplatné lékařské pomoci v § 6 časově na 1 rok od počátku nemoci a z toho předpisu stanoví výjimku v odstavci 3. §u 8 v tom směru, že v případě, byl-li pojištěnec ošetřován ve v e ř e j n é nemocnici, povinna je k náhradě nejvýše čtyř neděl. Podle § 6, odst. 1 n. z., jenž platí pro každou nemocenskou pokladnu, provádějící pojištění dle § 11 n. z., jest nemocenská pokladna povinna poskytnouti pojištěnci lékařskou pomoc, kterážto všeobecná povinnost není omezena žádným ustanovením zákona, a dlužno za to míti, že obsahuje všechno, čeho podle povahy nemoci, pokud se týče podle zásad vědy lékařské neb podle zvláštních předpisů v konkrétním případě k řádnému lékařskému ošetření jest třeba. V tomto případě jde o infekční nemoc. O tom, jakým způsobem mají býti léčeni nemocní infekční chorobou, byly vydány zvláštní předpisy, dle nichž Stejskal do městské infekční nemocnice dodán

a tak dlouho držán býti musil, dokud toho veřejný zájem zdravotní vyžadoval."

Ministerstvo sociální péče naříkaným rozhodnutím nevyhovělo odvolání pokladny a potvrdilo rozhodnutí zemské správy politické z jeho důvodů, k nimž připojilo: „Rozhodnutí zemské správy politické opírá se o výnos místodržitelství v Praze ze dne 7. dubna 1915, č. 22-B 730/15-93320, kterýž spočívá na § 7 zákona ze dne 14. dubna 1913, č. 67 ř. z. Volba způsobu ošetřování — poněvadž šlo o nemoc infekční — byla v daném případě vyloučena a pokladna jest k náhradě léčebného za ošetřování F. Stejskala povinna, aniž by při tom bylo lze omezovati dobu léčení, za něž nemocenská pokladna jest povinna platiti, na dobu 4 neděl ve smyslu § 8 n. z. Ustanovení posléze zmíněného paragrafu platí jen pro nemocnice veřejné. Městská nemocnice „Na Bulovce" není nemocnicí veřejnou a nemůže její charakter jako nemocnice veřejné založen býti pouze tím, že snad také plní úkol, příslušející nemocnici veřejné. Poněvadž ošetřování F. Stejskala i po 4 nedělích v nemocnici infekční bylo nutné, nemohla nemocenská pokladna nařizovati, že má po uplynutí 4 neděl F. Stejskal léčen býti u lékaře jí ustanoveného. Jde tu o výjimečný naléhavý případ ve smyslu § 6 c), odst. 2 n. z., takže i tak jest nemocenská pokladna povinna platit útraty léčebné za dobu nad 4 týdny, totiž po celou dobu, po kterou ošetřování F. Stejskala v infekční nemocnici bylo nutné.

Stížnost navrhuje zrušení tohoto rozhodnutí, vytýkajíc mu jednak vadnost řízení, jednak nezákonnost.

Uznávajíc, že v daném případě, kde šlo o nemoc infekční, byla vyloučena volba nemocnice, namítá stížnost, že však nebyla vyloučena volba způsobu ošetřování, ježto § 7 zákona ze dne 14. dubna 1913, č. 67 ř. z. — jehož se naříkané rozhodnutí dovolává — výslovně říká, že výhradně jen v případě nemožnosti, ošetřovati a isolovati pacienta doma, tento má býti dodán do nemocnice nebo do jiné vhodné místnosti. Toho prý úřad nedbal a opomenul zkoumati, zda nebyla možnost ošetřování a isolování jinde než v nemocnici, zejména ve vlastní domácnosti F. Stejskala, a že se neobíral vůbec otázkou, zdali pokladna včas uplatňovala své právo disposiční.

Námitka tato není odůvodněna.

Podle správních spisů tomuto soudu předložených bylo nemocenské pokladně soukromých úředníků a zřízenců v Praze již dne 31. prosince 1925 oznámeno správou městské nemocnice v Praze VIII. „Na Bulovce" přijetí Františka Stejskala do ošetřování, pokladna ošetřování v této nemocnici nijak se neopřela a žádnou disposici pro jinaké ošetření neučinila, nýbrž jen odpověděla, že uhradí léčebné za 28 dnů. Ani tenkráte, když úřad prvé stolice v odůvodnění svého rozhodnutí, jak shora uvedeno, výslovně zjistil, že dle zvláštních předpisů Stejskal do městské infekční nemocnice dodán a tak dlouho držán býti musil, dokud toho veřejný zájem zdravotní vyžadoval; stěžovatelka proti tomuto zjištění se nijak neohradila, neprokazovala, ba ani netvrdila možnost domácího ošetřování a porušení svého disposičního práva. Omezila se v odvolání na ministerstvo sociální péče opět jen na výhody, že na daný případ se vztahuje § 8. odst. 3 n. z. a že proto není povinna hraditi léčebné přes 28 dnů.

Nebylo tedy podnětu pro žalovaný úřad, aby se zabýval těmito otázkami a není předpisu, že by úřad byl povinen pečovati také ex offo o ochranu individuelních zájmů stran a zjišťovati z povinnosti úřední skutkový podklad pro všechny možné eventuelní námitky strany. Tato starost jest zůstavena stranám a musí také strany nésti následky toho, opomenuly-li uplatňovati skutkové okolnosti, mluvící v jejich prospěch.

Nelze proto shledati vady řízení v tom, když žalovaný úřad se těmito otázkami nezabýval.

V druhé své části stížnost se snaží dovoditi, že se na daný případ vztahuje § 8. odst. 3 nem. zákona, dle něhož jest nemocenská pokladna povinna nésti náhradu léčebného za ošetřování svých členů ve veřejné nemocnici jen do čtyř neděl. Brojí proti názoru žalovaného úřadu, že použití tohoto předpisu jest vyloučeno proto, poněvadž městská nemocnice „Na Bulovce" je nemocnicí soukromou. Tomu prý tak není. Míní, že podle dnešního, všeobecně panujícího názoru jest hlavním a vlastně jediným rozdílem mezi veřejnými a soukromými nemocnicemi okolnost, zda nemocnice musí přijímati veškeré osoby bez rozdílu za stálý a předem určený poplatek čili nic. Není prý nejmenší pochybnosti, že nemocnice „Na Bulovce", která byla založena a je vydržována městem Prahou, tedy veřejnoprávní právnickou osobou, plní úkoly veřejné nemocnice. Je-li tomu tak, platí i na ni citovaný předpis § 8, odst. 3 a omezuje se proto náhradní povinnost stěžující si pojišťovny na období 4 neděl.

Stížnosti nelze přisvědčiti.

Nemocenský zákon z r. 1888 a jeho doplňky vymezily povinnost pokladen k poskytování bezplatné lékařské pomoci časově na jeden rok (§ 6). Z tohoto zásadního předpisu stanovil zákon výjimku v třetím odstavci §u 8 v ten rozum, že v případě, byl-li pojištěnec ošetřován v nemocnici veřejné, pokladna povinna jest zpravidla hraditi nemocnici léčebné za dobu nejdéle 4 neděl. Toto ustanovení, jež stanoví výjimku ze všeobecné zásady § 6, třeba vykládati striktně a nelze ho proto užíti na jiné nemocnice nežli veřejné.

Tento právní názor vyslovil nejvyšší správní soud již ve svém nálezu ze dne 8. března 1921, č. 2878, Boh. A. 750/21, trvá na něm i v tomto případě a poukazuje na bližší odůvodnění tohoto nálezu (§ 44 jedn. ř.).

Vývody stížnosti, jimiž z úkolů zmíněné nemocnice hledí dovoditi, že jest ji považovati za veřejnou ve smyslu cit. § 8, odst. 3, míjí se vesměs cíle, když stížnost sama uznává, že podle zemského zákona č. 19 z r. 1888 veřejnoprávní ráz té které nemocnice musí býti v každém případě zvláště prohlášen, a přiznává dále, že nemocnice „Na Bulovce" za veřejnou prohlášena nebyla.

Nemohl proto nejvyšší správní soud uznati nezákonným, když žalovaný úřad popřel, že by v daném případě šlo o ošetřování ve veřejné nemocnici, a důsledkem toho odepřel použíti cit. předpisu § 8, odst. 3.

Z těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 12. března 1929, č. 5035/29.)

---

K § 160 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. — Vyhlášení konkursu na zaměstnavatele nemá vlivu na vyměřování pojistného. — Nezákonnost naříkaného rozhodnutí spatřuje stížnost především v tom, že okresní nemocenská pojišťovna v Mukačevě po vyhlášení konkursu na firmu Modern nebyla již oprávněna předepsati této firmě pojistné příspěvky, nýbrž bylo prý její povinností, aby svou pohledávku pojistného podle předpisů konkursního řádu přihlásila ke konkursní podstatě a žádala za její vřadění do příslušné třídy konkursních věřitelů. Stěžovatel vychází při tom zřejmě z právního názoru, že vyhlášením konkursu zaniká oprávnění nemocenské pojišťovny vyměřovati pojistné, příslušející jí podle § 161 zákona č. 221/1924.

Názor tento jest však mylný. Právní účinky uvalení konkursu na jmění určité osoby ustanoveny jsou v zákoně konkursním (zák. čl. XVII. z r. 1881) a jsou uvedeny zejména v §§ 1, 2, 12 a 126 tohoto zákona, jichž stížnost se také dovolává. Avšak ani z těchto ustanovení ani ze žádného jiného předpisu cit. zákona nelze dovoditi, že by vyhlášení konkursu na jmění osoby, jejíž zaměstnanci podléhají pojištění podle zák. č. 221/24, mělo za následek zánik práva nemocenské pojišťovny vyměřovati pojistné,